

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 77

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 18 februarie 1998

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 81 din 29 aprilie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993		din Decretul nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase.....	10
		★	
Decizia nr. 601 din 9 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă.....	2-3	Decizia nr. 163 din 3 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 3 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	10-11
		★	
Decizia nr. 107 din 7 mai 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii.....	4	Decizia nr. 19 din 3 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 3 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.....	12
		★	
Decizia nr. 662 din 16 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii.....	5-7	Decizia nr. 207 din 5 iunie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. 2, ale art. 4 și, în bloc, ale art. 200-278 din Codul de procedură penală.....	13-15
		★	
Decizia nr. 147 din 29 mai 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase	7-8	Decizia nr. 18 din 3 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 346 alin. 2, art. 4 și a art. 200-278 din Codul de procedură penală	15-16
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 661 din 16 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 50 alin. 1 lit. c)	8-9	65. — Ordin al ministrului de stat, ministrul muncii și protecției sociale.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 81*)**

din 29 aprilie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Constantin Burada — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 17 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.470/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de Coroș Elena-Rodica și Coroș Ioan.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile menționate încalcă prevederile art. 128 și ale art. 20 alin. (1) din Constituție.

Exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, textele criticate fiind constituționale.

Din examinarea concluziilor scrise, depuse la dosarul Curții Supreme de Justiție anterior termenului de judecată, rezultă că s-a invocat și neconstituționalitatea prevederilor art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993. Se susține că, prin aceste dispoziții, se încalcă art. 123 din Constituție, care statornicește, pe de o parte, că justiția se înfăptuiește în numele legii [alin. (1)], iar pe de altă parte, că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii [alin. (2)]. Autorii excepției arată că au formulat excepția, întrucât, prin Hotărârea nr. 1 din 2 februarie 1995, Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție au schimbat jurisprudența Secției civile, cu privire la restituirea imobilelor naționalizate prin Decretul nr. 92/1950, obligând astfel pe judecători să respecte această hotărâre, chiar dacă au altă convingere.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția invocată este nefondată.

Guvernul consideră că excepția privind art. 330 și art. 330⁴ din Codul de procedură civilă nu este întemeiată, deoarece Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, statuând că ele sunt constituționale. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993, invocată în scris de intimați, aceasta nefiind

ridicată în fața instanței judecătorești, așa cum rezultă din Încheierea din 17 ianuarie 1997 a Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, nu poate face obiectul sesizării Curții Constituționale.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, punctele de vedere exprimate de Senat și de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

În legătură cu sesizarea Curții, deși din încheiere rezultă că excepția a fost invocată numai cu privire la prevederile art. 330 și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, din examinarea concluziilor scrise, depuse la data de 9 ianuarie 1997, se constată că excepția se referă și la dispozițiile art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56 din 9 iulie 1993. În această situație, având în vedere obligația instanței de judecată de a sesiza Curtea cu excepția, astfel cum a fost invocată de părți, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, urmează ca, prin decizia de față, Curtea să se pronunțe asupra tuturor textelor de lege criticate sub aspectul constituționalității și nu numai asupra celor prevăzute în mod expres în dispozitivul încheierii de sesizare.

Referitor la art. 330 și art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, se constată că asupra constituționalității acestor dispoziții Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, statuând că ele sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea soluției, excepția de neconstituționalitate privind aceste prevederi legale urmează, potrivit practicii jurisdicționale a Curții Constituționale, să fie respinsă ca vădit nefondată.

Aceeași soluție se impune și în ceea ce privește neconstituționalitatea unor dispoziții din Legea nr. 56/1993. Textele atacate prevăd următoarele:

— art. 25 lit. d): Curtea Supremă de Justiție se constituie în Secții Unite pentru soluționarea, în condițiile prezentei legi, a sesizărilor privind schimbarea jurisprudenței Curții;

— art. 31: Dacă o secție consideră că este cazul a se reveni asupra propriei jurisprudențe, judecata va fi întreruptă și vor fi sesizate Secțiile Unite ale Curții Supreme de

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 601 din 9 decembrie 1997, publicată la pag. 4.

Justiție. După ce Secțiile Unite s-au pronunțat asupra sesizării privind schimbarea jurisprudenței, judecata va continua.

Din examinarea art. 25 lit. d) din Legea nr. 56/1993, se constată că acesta nu consacră o dispoziție distinctă de aceea a art. 31, ci reprezintă o simplă evocare a acestui din urmă text.

Prevederile art. 31 din Legea nr. 56/1993 nu sunt, în nici un caz, incompatibile cu principiile enunțate la art. 123 din Constituție.

Nu se poate susține că dispozițiile incriminate din Legea nr. 56/1993 ar contraveni principiului potrivit căruia justiția se înfăptuiește în numele legii, de vreme ce prevederile ce fac obiectul excepției sunt cuprinse într-o reglementare dată prin lege.

Nu este, tot astfel, exact nici că art. 31 din Legea nr. 56/1993 ar consacra o abatere de la independența judecătorilor și de la supunerea lor exclusiv față de lege. Problema schimbării jurisprudenței Curții Supreme de Justiție din inițiativa uneia dintre secțiile acesteia este rezolvată, potrivit textului menționat, de judecătoria Curții, iar nu de persoane din afara acesteia; acest mod de a rezolva o problemă ținând de soluționarea unei cauze reprezintă o simplă dispoziție legală de natură a duce la unificarea practicii judiciare în cadrul Curții Supreme de Justiție.

Schimbarea jurisprudenței Curții este propusă de judecătoria unei secții, fără nici o ingerință din exterior. Dar, date fiind consecințele importante ale schimbării practicii Curții Supreme de Justiție, o asemenea decizie este supusă, prin art. 31 din Legea nr. 56/1993, ratificării de către Secțiile Unite ale Curții, compuse și ele, bineînțeles, din judecătoria Curții, la care participă și judecătoria secției a căror propunere se cere a fi aprobată. Nici de data aceasta nu este vorba despre vreo ingerință în activitatea de judecată. Într-adevăr, inițiativa unei asemenea schimbări a jurisprudenței vine, în ipoteza la care ne referim, de la secția competentă să se pronunțe asupra cauzei, iar nu de la Secțiile Unite. Secțiile Unite nu soluționează cauza supusă judecării în secția care le-a sesizat, ci numai o chestiune prealabilă — schimbarea jurisprudenței —, după care judecata în secție, care fusese întreruptă, va fi reluată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23, al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993, invocată de Coroș Elena-Rodica și Coroș Ioan în Dosarul nr. 3.470/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 29 aprilie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Soluția reglementată prin Legea nr. 56/1993 corespunde pe deplin art. 125 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege“. Același articol din legea fundamentală prevede că atât competența, cât și procedura de judecată se stabilesc prin lege.

O asemenea reglementare corespunde necesității de unificare a jurisprudenței, dând, pentru Curtea Supremă de Justiție, expresie rolului său înscris la art. 1 alin. 2 din Legea nr. 56/1993, de a urmări aplicarea corectă și unitară a legii.

Această obligație a Curții Supreme de Justiție nu contravine în nici un fel Constituției, fiind, dimpotrivă, de natură să asigure, printr-o practică judiciară unitară, egalitatea constituțională a cetățenilor în fața legii și în fața justiției. Această egalitate nu ar fi, într-adevăr, de conceput în cazul în care instanțele ar adopta — uneori chiar în mod generalizat —, în aplicarea aceleiași legi, soluții adesea ireconciliabile.

Instituția schimbării jurisprudenței, la care se referă art. 31 din Legea nr. 56/1993, a existat și în trecut, în ceea ce privește Curtea de Casație și de Justiție, fără să se fi pus vreodată la îndoială compatibilitatea reglementării respective cu principiul independenței judecătorului.

Unificarea jurisprudenței nu se realizează prin ordine sau prin alte injoncțiuni ori ingerințe din afara sistemului judecătoresc, ci este, în modul reglementat prin Legea nr. 56/1993, opera exclusivă a voinței judecătorilor care hotărăsc împreună asupra corectei aplicări a legii, iar adoptarea hotărârilor cu majoritatea voturilor judecătorilor Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție este absolut normală, de vreme ce este vorba despre schimbarea jurisprudenței statornicite în același mod.

Concluzia ce se impune este așadar aceea că judecătoria se pronunță în toate cazurile potrivit intimei lor convingeri, având însă obligația constituțională de a se supune legii.

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 601
din 9 decembrie 1997referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Coroș Elena-Rodica și Coroș Ioan împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 81 din 29 aprilie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 2 decembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 9 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 17 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.470/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Coroș Elena-Rodica și Coroș Ioan.

Prin Decizia nr. 81 din 29 aprilie 1997 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993.

Împotriva deciziei sus-menționate au declarat recurs, în termen legal, Coroș Elena-Rodica și Coroș Ioan, pentru următoarele motive:

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Coroș Elena-Rodica și Coroș Ioan împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 81 din 29 aprilie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 9 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

— Este criticabilă opinia Curții Constituționale că nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea soluțiilor inițiale, atâta vreme cât însăși perioada de introducere a recursului în anulare a fost restrânsă, prin Legea nr. 17/1997, la 6 luni.

— „Obligația unui judecător de a respecta, împotriva opiniei sale, o altă soluție, chiar dacă aceasta este a majorității colegilor de instanță, golește de conținut principiul constituțional al independenței judecătorilor“.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile art. 330 și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată:

Considerentul criticat prin primul motiv de casare nu are semnificația pe care i-o acordă recurenții, sensul lui fiind acela că practica Curții în materia recursului în anulare este constantă, ea fiind obligatorie *erga omnes* în temeiul art. 145 alin. (2) din Constituție, neintervenind situații noi care să oblige Curtea să-și schimbe punctul de vedere.

Într-adevăr, prin Legea nr. 17/1997 s-a modificat textul art. 330¹ din Codul de procedură civilă, însă acesta nu a făcut obiectul excepției de neconstituționalitate și ca atare nu poate fi invocat direct în recurs.

Cât privește celălalt motiv de recurs, în decizia recurată se arată, pe larg, că textele criticate din Legea nr. 56/1993 sunt conforme atât cu prevederile art. 123, cât și cu cele ale art. 125 din Constituție, ambele făcând expres trimitere la lege. Independența judecătorilor nu este încălcată prin aplicarea unei hotărâri a Plenului Curții Supreme de Justiție în Secții Unite, întrucât această hotărâre nu face decât să respecte, în condițiile legii, în speță ale Legii nr. 56/1993, rezolvarea dată pe această cale unei sesizări, în vederea schimbării jurisprudenței Curții.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 107*)

din 7 mai 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii

Victor Dan Zlătescu — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Valer-Vasilie Bică — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii, invocată de apelanta Societatea Comercială „Comservice” — S.A. Iași în Dosarul nr. 2.381/1996 al Tribunalului Iași.

Dezbaterile au avut loc în ședința din data de 30 aprilie 1997, în prezența autoarei excepției, Societatea Comercială „Comservice” — S.A. Iași, și a reprezentantului Ministerului Public, în lipsa intimatului Grigore Alin Claudiu, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 7 mai 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Tribunalul Iași, prin Încheierea din 25 noiembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii, invocată de apelanta Societatea Comercială „Comservice” — S.A. Iași în Dosarul nr. 2.381/1996, aflat pe rolul acelei instanțe.

Din cuprinsul încheierii, prin care a fost sesizată Curtea Constituțională, se constată că, prin Sentința civilă nr. 14.035 din 18 decembrie 1996, Judecătoria Iași a respins ca inadmisibilă acțiunea introdusă de reclamanta Societatea Comercială „Comservice” — S.A. Iași contra pârâtului Grigore Alin Claudiu. Prin această acțiune se solicită obligarea pârâtului la plata despăgubirilor pe care reclamanta a fost obligată să le plătească în baza Deciziei civile nr. 199 din 4 martie 1994 a Curții de Apel Iași, prin care a fost admisă contestația formulată de Rădulescu Ecaterina contra Deciziei nr. 208/1992 prin care i s-a desfăcut contractul de muncă. Instanța a reținut că pârâtul a dispus, în calitatea sa de director al Societății Comerciale „Comservice” — S.A. Iași, desfăcerea contractului de muncă al celei în cauză, în temeiul art. 130 lit. i) din Codul muncii și, constatând nelegalitatea măsurii, a hotărât reintegrarea angajatei în funcția deținută anterior și obligarea unității la plata drepturilor bănești cuvenite acesteia începând cu data de 7 august 1992 și până la reintegrarea sa efectivă în muncă.

În motivarea sentinței de respingere ca inadmisibilă a acțiunii reclamantei Societatea Comercială „Comservice” — S.A. Iași, judecătoria a reținut că pârâtul Grigore Alin Claudiu este cel care a desfăcut contractul de muncă încheiat cu Rădulescu Ecaterina, dar că răspunderea lui materială nu poate fi angajată decât în condițiile art. 102 alin. (1) din Codul muncii și că este inadmisibilă o acțiune în daune, întemeiată pe dispozițiile art. 108 din Legea nr. 31/1990, invocate de reclamantă.

Împotriva sentinței judecătorești Societatea Comercială „Comservice” — S.A. Iași a introdus apel, criticând greșita

aplicare a dispozițiilor Codului muncii într-o cauză ce aparține jurisdicției comerciale, dată fiind natura raporturilor juridice născute între acționarii unei societăți comerciale și administratorul numit de aceștia. Totodată, apelanta invocă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii, pe care le consideră ca fiind contrare noului cadru economico-legislativ aplicabil în materie și în contradicție cu prevederile art. 108 din Legea nr. 31/1990, care guvernează în materie de societăți comerciale.

Conformându-se obligației prevăzute la art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Tribunalul Iași își exprimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată, pe care o consideră neîntemeiată din următoarele motive: 1) Codul muncii, ca lege specială care reglementează relațiile de muncă dintre patroni și angajații acestora, nu contravine dispozițiilor constituționale, circumscriindu-se, în general, exigențelor art. 38 din Constituție; 2) principiile consacrate în art. 107 alin. (1) din Codul muncii, privitoare la modalitățile de recuperare a pagubelor produse de angajați în executarea obligațiilor lor contractuale, sunt fundamentate pe principiul general al răspunderii materiale, disciplinare ori penale a persoanei care a cauzat unei alte persoane un prejudiciu pe care este obligată să-l repare, atât principiul răspunderii pentru fapta proprie, cât și modalitățile de realizare a acesteia fiind în concordanță cu dispozițiile art. 54 din Constituție; 3) în apelul declarat, apelanta ridică chestiunea aplicabilității sau inaplicabilității dispozițiilor art. 107 alin. (1) din Codul muncii în cauza dedusă judecătii, prin raportarea acestor prevederi la noul cadru economic, administrativ și juridic creat prin Legea nr. 31/1990. Cum însă, în temeiul Legii nr. 15/1990 și al Legii nr. 31/1990, fostele întreprinderi ale statului s-au reorganizat în societăți comerciale, proprietare asupra patrimoniului lor și nesubordonate altor structuri administrative, prima instanță trebuia să observe că prevederile Codului muncii, invocate în considerentele hotărârii pronunțate, au devenit caduce, în cauză operând prevederile Legii nr. 31/1990, care reglementează raporturile dintre acționari și persoanele mandatate a exercita funcția de administrator al patrimoniului societății comerciale respective, în speță directorul societății comerciale; 4) verificarea aplicabilității art. 107 alin. (1) din Codul muncii nu se poate realiza în procedura Legii nr. 47/1992, fiind de atributul instanței de control judiciar să stabilească dacă, în funcție de raporturile dintre pârâtul Grigore Alin Claudiu și Societatea Comercială „Comservice” — S.A. Iași, care executa un mandat comercial, erau aplicabile dispozițiile evocate de Judecătoria Iași în motivarea hotărârii pe care a pronunțat-o sau dispozițiile Legii nr. 31/1990, în speță prevederile art. 108, invocate de reclamantă.

Prin întâmpinare, intimatul Grigore Alin Claudiu a solicitat respingerea excepției de neconstituționalitate, în esență, deoarece legiuitorul, atunci când a reglementat, prin art. 108 din Legea nr. 31/1990, „acțiunea în răspundere” contra fondatorilor, administratorilor, cenzorilor și directorilor, nu a avut în vedere răspunderea materială și fiindcă art. 107 alin. (1) din Codul muncii — cadrul juridic în vigoare, aplicabil raporturilor de muncă — nu încalcă vreun

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 662 din 16 decembrie 1997, publicată la pag. 7.

drept constituțional, autoarea excepției susținând numai imposibilitatea coroborării acestuia cu art. 102, art. 111 din același cod și cu art. 108 din Legea nr. 31/1990.

În aplicarea dispozițiilor art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, încheierea prin care a fost sesizată Curtea Constituțională a fost trimisă celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, cărora li s-au solicitat puncte de vedere.

În punctul de vedere primit de la Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului se exprimă opinia că excepția ridicată este neîntemeiată.

În punctul de vedere formulat de Guvern se arată că excepția de neconstituționalitate a textului art. 107 alin. (1) teza finală din Codul muncii, invocată de apelantă fără a se arăta dispozițiile din Constituție pe care le consideră încălcate, nu poate fi reținută. Dispozițiile art. 107 alin. (1) teza finală din Codul muncii, care instituie procedura de obținere a titlului executor pentru recuperarea daunelor produse unității de către conducătorul acesteia sau de către alte persoane încadrate în muncă de organul ierarhic superior, în calitatea acestuia de parte a contractului individual de muncă încheiat cu acele persoane, constituie garanții procedurale, atât pentru asigurarea celerității în realizarea dreptului de creanță al unității împotriva salariaților vinovați de producerea pagubei, în situația în care aceștia sunt conducătorul unității sau alte persoane cu funcții de conducere, cât și pentru asigurarea unui regim de egalitate juridică în raport cu restul salariaților unității, în ceea ce privește stabilirea răspunderii patrimoniale a acestora, cu ocrotirea salariului ca sursă materială de existență. De aceea, textul criticat ca neconstituțional nu contravine, în realitate, nici art. 16 din Constituție, care instituie principiul egalității în drepturi a cetățenilor, și nici art. 38 alin. (2) din Constituție, care consacră dreptul cetățenilor la protecția socială a muncii.

Textul art. 107 alin. (1) teza finală din Codul muncii nu contravine nici prevederilor art. 54 din Constituție, care instituie regimul juridic al exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, deoarece dreptului unității de a folosi, pentru recuperarea daunei, procedura specială, mai operativă decât cea prevăzută de dreptul comun, îi corespunde dreptul salariatului vinovat de păgubirea unității de a răspunde numai pentru fapta proprie și numai pentru prejudiciile actuale pe care le-a produs, cu repararea pagubei, de regulă, prin echivalent, asupra unei cote din salariu, stabilită de lege.

În fine, se precizează, în punctul de vedere al Guvernului, împrejurarea că dispozițiile Codului muncii sunt anterioare Constituției din 1991 nu este, prin ea însăși, un motiv întemeiat pentru considerarea ca neconstituționale a prevederilor art. 107 alin. (1) teza finală, de vreme ce, reglementând, în cadrul răspunderii materiale a salariaților, o procedură de protecție a acestora, indiferent de funcția ocupată și de organul competent să-i încadreze în muncă, aceste prevederi legale sunt în concordanță cu regimul de protecție a cetățenilor, din punct de vedere al drepturilor și îndatoririlor fundamentale, instituit prin dispozițiile art. 16, art. 38 alin. (2) și ale art. 54 din Constituție.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere comunicate, raportul întocmit în cauză, întâmpinarea intimatului, concluziile autoarei excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, precum și prevederile art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată în condițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, deoarece, deși Codul muncii este anterior Constituției, excepția s-a ridicat în legătură cu raporturi juridice prezente, născute în temeiul său.

Textul art. 107 alin. (1) din Codul muncii, pe care autoarea excepției îl consideră ca fiind contrar prevederilor Constituției, este următorul:

„Obligarea la plata despăgubirilor sau a contravalorii bunurilor, precum și la restituirea sumelor încasate fără drept se face prin decizie de imputare, emisă de conducătorul unității; când plata sau restituirea urmează a se face de conducătorul unității sau de alte persoane încadrate în muncă de organul ierarhic superior, singure sau împreună cu alte persoane, decizia de imputare se emite de către acest organ.“

În excepția de neconstituționalitate invocată de apelanta Societatea Comercială „Comservice“ — S.A. lași se critică, pentru neconstituționalitatea sa, ultima frază din text, referitoare la procedura de recuperare a pagubei, atunci când răspunderea incumbă conducătorului unității. Fără să se refere la vreo dispoziție constituțională anume, autoarea excepției consideră prevederile din textul menționat ca fiind contrare noului cadru economico-legislativ aplicabil în materie și, totodată, în contradicție cu prevederile art. 108 din Legea nr. 31/1990, care reglementează acțiunea în răspundere, în cazul societăților comerciale.

Așa cum se menționează în opinia instanței, Tribunalul lași, cât și în punctul de vedere al Guvernului, autoarea excepției vizează mai curând aspectul aplicabilității sau al inaplicabilității dispozițiilor art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii în cauza dedusă judecării, prin raportarea acestor prevederi la cele din Legea nr. 31/1990, care reglementează relațiile dintre acționari și persoanele mandatate să exercite funcția de administrator al patrimoniului societății comerciale respective, în speță directorul societății comerciale; deci este mai curând o problemă de aplicare a legii, decât una de constituționalitate.

Examinând posibila contrarietate a prevederilor legale criticate [art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii] cu prevederile Constituției, se impune constatarea că o asemenea contrarietate nu există. Așa cum se arată, în mod corect, în opinia Tribunalului lași și în punctul de vedere al Guvernului, prevederile Codului muncii în general, care reglementează relațiile de muncă dintre patroni și angajații acestora, ca și prevederile speciale, referitoare la modalitățile de recuperare a pagubelor produse de angajați în executarea obligațiilor lor contractuale, întemeiate pe principiul general al răspunderii materiale a persoanei care a cauzat alteia un prejudiciu, nu pot fi considerate contrare Constituției. Dimpotrivă, aceste prevederi sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 54 din Constituție privind exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bunăcredință, ca și cu cele ale art. 16 și ale art. 38 alin. (1) din legea fundamentală, cu privire la egalitatea în drepturi a cetățenilor și la neîngrădirea dreptului la muncă, iar pe de altă parte, atât timp cât art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii are câmp de aplicare, acesta este constituțional.

În ceea ce privește chestiunea dacă dispozițiile art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii, în raport cu prevederile art. 108 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, se aplică uneia sau alteia dintre persoanele juridice, în calitatea lor de parte în contractul individual de muncă, aceasta nu este o problemă de constituționalitate pendinte de Curtea Constituțională, ci o problemă de aplicare a legii, de competența instanțelor judecătorești.

Având în vedere toate aceste considerente, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii, invocată de Societatea Comercială „Comservice” — S.A. Iași în Dosarul nr. 2.381/1996 al Tribunalului Iași.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 7 mai 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 662 din 16 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii

Ioan Muraru — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol, soluționarea recursului declarat de Societatea Comercială „Comservice” — S.A. Iași împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 107 din 7 mai 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 9 decembrie 1997, în lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită. Concluziile reprezentantului Ministerului Public sunt consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 16 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 107 din 7 mai 1997 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii, invocată de Societatea Comercială „Comservice” — S.A. Iași în Dosarul nr. 2.381/1996 al Tribunalului Iași.

În motivarea soluției s-a reținut, în esență, că nu există contrariedade între prevederile legale criticate și cele ale Constituției; dimpotrivă, aceste prevederi sunt în concordanță cu dispozițiile art. 16, art. 58 alin. (1) și ale art. 54 din Constituție. Cât privește raportul dintre prevederile legale criticate și dispozițiile Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, în decizie s-a constatat că acesta nu este o problemă de constituționalitate, fiind o problemă de aplicare a legii de către instanțele judecătorești.

Împotriva acestei decizii Societatea Comercială „Comservice” — S.A. Iași a declarat recurs, invocând faptul că noțiunea „organ ierarhic superior”, prevăzută la art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii, este căzută în desuetudine, fiind aplicabilă numai în cazul salariaților „din

cadrul organizațiilor sau instituțiilor bugetare”, și că prevederile acestui articol sunt discriminatorii și deci contrare prevederilor art. 16 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, recursul declarat, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Motivele de recurs invocate sunt nefondate.

În legătură cu primul motiv de recurs, în sensul că art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii ar fi căzut în desuetudine, așa cum susține însăși recurenta, numai sfera de aplicare a acestei prevederi s-a restrâns, fiind aplicabilă doar salariaților din cadrul organizațiilor sau instituțiilor bugetare. Aceasta însă nu exclude *de plano* că prevederile sale ar fi căzut în desuetudine. De aceea, astfel cum s-a reținut în decizia recurată, situațiile ce intră sub incidența prevederilor articolului menționat nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de interpretare, fiind deci de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

În legătură cu acest motiv de recurs, în adresa nr. 450/1996, recurenta a menționat unele decizii ale Curții Constituționale, referitoare la noțiunea de organ ierarhic superior, emise însă într-un cu totul alt context, legat de asigurarea liberului acces la justiție. De aceea nu se pot extrapola acele soluții prin care s-a constatat neconstituționalitatea obstrucționării liberului acces la justiție de către organul ierarhic superior, spre a se nega constituționalitatea art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii, care se referă la o cu totul altă ipoteză, și anume la situația în care, fiind angajator, organului ierarhic superior îi revine și competența de a pune în mișcare răspunderea materială a salariatului.

Așa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, pentru situații diferite, soluțiile legale nu pot fi identice. În sensul acestei jurisprudențe sunt deciziile nr. 8/1995, nr. 47/1995, nr. 139/1996 și nr. 11/1997.

De aceea soluția de principiu dată în considerarea accesului la justiție nu se poate aplica, ca atare, și în ceea ce privește art. 107 alin. (1) teza a II-a din Codul muncii.

Ținând seama de această practică jurisdicțională, rezultă că nici cel de-al doilea motiv de recurs, legat de pretinsa încălcare a principiului egalității în fața legii, nu este întemeiat. Pentru motivele menționate și în decizia recurată nu se poate reține că prevederile art. 107 alin. (1) teza a II-a

din Codul muncii ar fi contrare art. 16 din Constituție. Când o soluție legală este corespunzătoare unor situații diferite, însuși principiul egalității în fața legii impune ca reglementarea să fie diferită, nu uniformă.

În consecință, în ipoteza salariaților angajați de către organul ierarhic superior, la care se referă art. 107 alin. (1) din Codul muncii, răspunderea materială, stabilită în condițiile acestui articol, nu are un caracter discriminatoriu.

Față de cele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c) și ale art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Societatea Comercială „Comservice” — S.A. Iași împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 107 din 7 mai 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 147*) din 29 mai 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Costică Bulai — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 martie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 6.838/1996, Tribunalul Prahova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase, invocată de apelantul-inculpat Caeridin Fichiran.

Din cuprinsul încheierii de sesizare a Curții Constituționale rezultă că inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de operațiuni interzise cu metale prețioase, prevăzută la art. 50 lit. c) din Decretul nr. 244/1978.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispoziția art. 50 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 este neconstituțională pentru următoarele considerente:

— deținerea, cu orice titlu, a metalelor prețioase, precum și operațiunile de orice fel cu acestea nu mai constituie monopol de stat, de vreme ce aceste operațiuni

figurează în nomenclatorul activităților comerciale care pot fi îndeplinite și de agenți privați;

— dispoziția art. 14 alin. 3 din Decretul nr. 244/1978 privind deținerea de obiecte din aur, argint și platină, numai pentru uzul personal al persoanelor fizice, fără a se permite operațiuni comerciale cu acestea, aduce atingere dreptului de proprietate reglementat prin art. 41 din Constituția în vigoare. Or, dreptul de proprietate, așa cum este definit la art. 480 și următoarele din Codul civil, presupune, în mod obligatoriu, exercitarea, în mod absolut și exclusiv, a prerogativelor privind posesia, folosința și dispoziția. Limitarea numai la posesie și folosință, impusă de art. 14 alin. 3 din Decretul nr. 244/1978, este în contradicție cu dreptul de a dispune, nelimitat și în mod absolut, de un bun proprietate privată;

— în măsura în care operațiunea comercială propriu-zisă a fost făcută prin unități specializate și nu în mod direct, de către inculpat, ca persoană privată, existența infracțiunii este anticonstituțională;

— infracțiunea prevăzută la art. 50 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 este, așa cum s-a dorit la momentul incriminării ei, o formă specială a infracțiunii prevăzute la art. 295 lit. c) din Codul penal, infracțiune abrogată prin Legea nr. 12/1990. Or, de vreme ce a fost abrogată „infracțiunea-cadru”, nu mai poate subsista în continuare infracțiunea din legea specială.

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 661 din 16 decembrie 1997, publicată la pag. 10.

Exprimându-și opinia, la intervenția Curții Constituționale, instanța de judecată „consideră că dispozițiile art. 50 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 sunt constituționale, neaducând atingere dreptului de proprietate consfințit de art. 41 și art. 135 din Constituția României“.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Deși este vorba de dispoziții preconstituționale, pe baza lor s-au stabilit raporturi după intrarea în vigoare a Constituției din anul 1991, astfel că, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, art. 23 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția invocată, fiind legal sesizată.

Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 prin Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, definitivă prin nerecurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993, și prin Decizia nr. 36 din 5 iulie 1993, definitivă prin nerecurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 22 septembrie 1993.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea a constatat, privitor la liberalizarea regimului metalelor prețioase, că, potrivit reglementărilor în vigoare, persoanele fizice pot cumpăra orice cantitate de bijuterii din țară pentru a-și investi sumele de bani și nu pentru a le revinde, dar apoi, dacă este cazul, le pot revinde; pot aduce din străinătate bijuterii de uz personal, în limitele stabilite de Hotărârea Guvernului nr. 685/1990, fără declarație vamală și fără taxe vamale; pot aduce din străinătate bijuterii ce depășesc uzul personal ori pentru alți membri de familie sau ca investiție, fără să intereseze cantitatea și fără taxe vamale, dar cu declarație scrisă. Așadar, bijuteriile cumpărate în țară sau cele aduse din străinătate în condițiile menționate pot fi deținute în proprietate fără nici o restricție și, la nevoie, pot fi vândute. Esențial este, în toate cazurile, ca ele să nu fie cumpărate în scopul revânzării, să nu urmărească deci efectuarea de activități comerciale ilicite.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase, invocată de Caeridin Fichiran în Dosarul nr. 6.838/1996 al Tribunalului Prahova — Secția penală.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 29 mai 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

În legătură cu atributele dreptului de proprietate, din analiza dispozițiilor art. 41 alin. (1) și ale art. 135 alin. (6) din Constituție rezultă că pot fi stabilite prin lege anumite limite, îngrădiri fie în privința obiectului dreptului, fie în privința unor atribute ale dreptului, pentru apărarea intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor altor persoane. Esențial este ca prin aceste restricții stabilite de lege să nu se atingă fondul acestui drept, să nu se anihileze complet dreptul de proprietate. Aceste limite aduse dreptului de proprietate sunt supuse principiului proporționalității înscris la art. 49 alin. (2) din Constituție.

În consecință, Curtea a constatat că dispoziția art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978, corelată cu prevederea înscrisă în art. 25 lit. c) din același decret, nu pune în discuție dreptul de proprietate, ci se referă la efectuarea de operațiuni interzise de lege și care constituie infracțiuni. Este unanim admis că legiuitorul poate institui, în interes general, un regim special cu privire la producerea, deținerea, circulația unor bunuri de interes național, economic sau strategic.

În legătură cu argumentul că operațiunea comercială propriu-zisă a fost făcută prin unități specializate și nu în mod direct de către inculpat, ca persoană privată, de unde se trage concluzia că existența infracțiunii este neconstituțională, acesta nu a putut fi primit. De vreme ce bijuteriile au fost cumpărate în scop de revânzare, nu interesează modalitatea în care se realizează această revânzare. Așa cum se arată în Decizia nr. 19/1993, potrivit dispozițiilor art. 25 lit. c) și ale art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978, este infracțiune „vânzarea și cumpărarea de metale prețioase, pietre prețioase și semiprețioase, naturale, precum și mijlocirea acestor operațiuni“, ceea ce înseamnă că fapta inculpatului este incriminată și în această modalitate.

În fine, afirmația că abrogarea dispoziției din art. 295 lit. c) din Codul penal atrage și abrogarea dispoziției din art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 nu are nici un temei, deoarece această din urmă incriminare a existat independent de aceea din Codul penal, în considerarea regimului juridic specific al metalelor prețioase și pietrelor prețioase.

Toate aceste motive, care au fundamentat deciziile susmenționate, subsistă și în cazul de față, neexistând nici un element nou care să le infirme și să facă necesară reconsiderarea lor. De aceea, excepția urmează să fie respinsă ca vădit nefondată.

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**DECIZIA Nr. 661
din 16 decembrie 1997**

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978
privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase**

Ioan Muraru — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Caeridin Fichiran împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 147 din 29 mai 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 9 decembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 16 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Tribunalul Prahova — Secția penală, prin Încheierea din 31 martie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 6.838/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituțio-

nalitate a art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978, ridicată de Caeridin Fichiran.

Față de cele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Constată că recursul declarat de Caeridin Fichiran împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 147 din 29 mai 1997 este nul, fiind nemotivat.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**DECIZIA Nr. 163*)
din 3 iunie 1997**

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 3 din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 13 din 17 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. C 5.765/1995, Judecătoria Mediaș a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 3 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, invocată de reclamanta Călburean Victoria.

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 19 din 3 februarie 1998, publicată la pag. 12.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că art. 10 alin. 3 din Legea nr. 18/1991 contravine art. 135 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „Statul ocrotește proprietatea”.

Autoarea excepției pornește de la constatarea că, în practica judiciară, textul atacat a fost interpretat diferit, unele instanțe considerând că de cererea făcută de un moștenitor profită și moștenitorii ce nu au făcut o asemenea cerere, iar alte instanțe dispun că, spre a beneficia de stabilirea dreptului de proprietate, fiecare moștenitor trebuie să fi adresat autorității competente propria sa cerere. Astfel că o prevedere legală poate fi considerată constituțională sau neconstituțională în funcție de interpretarea care i se dă. Dacă dispozițiile criticate sunt interpretate în sensul că de cererea unui moștenitor profită și ceilalți moștenitori, se apreciază că dreptul de proprietate este știrbit sau, în alți termeni, că dreptul la moștenire este redus, existând și alți moștenitori.

Exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța de judecată apreciază că „excepția invocată nu este întemeiată”.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 10 alin. 3 din Legea nr. 18/1991, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, art. 3 și art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate invocată, fiind legal sesizată.

Art. 10 alin. 3 din Legea nr. 18/1991 are următorul cuprins: „Stabilirea dreptului de proprietate se face la cerere, pe baza situației terenurilor deținute de cooperativă la 1 ianuarie 1990, înscrisă în sistemul de evidență a cadastrului funciar general sau a registrului agricol, corec-

tată cu înstrăinările legal efectuate de către cooperativă până la data intrării în vigoare a legii”.

Asupra acestor dispoziții legale, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 59 din 6 iunie 1995, rămasă definitivă prin Decizia nr. 15 din 20 februarie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 24 aprilie 1996, statuând că sunt constituționale.

În cauza de față, din modul în care este formulată excepția reiese că aceasta nu are, de fapt, în vedere constituționalitatea art. 10 alin. 3 din Legea nr. 18/1991, ci reprezintă o cerere adresată Curții Constituționale de a se pronunța asupra interpretării ce urmează a se da textului respectiv în hotărârea ce se va pronunța de către instanța de fond.

Curtea Constituțională nu este îndreptățită însă să se pronunțe asupra interpretării textelor de lege, aceasta fiind atributul exclusiv al instanței judecătorești, iar Curtea nu se poate substitui ei în soluționarea cauzei.

Dar, chiar și examinând fondul excepției de neconstituționalitate, aceasta nu poate fi primită.

Într-adevăr, în aplicarea Legii nr. 18/1991, dreptul de proprietate asupra terenului se naște, în persoana fostului proprietar sau a moștenitorilor acestuia, din momentul în care se emite titlul de proprietate, ca rezultat al reconstituirii sau, după caz, al constituirii dreptului de proprietate. Așa fiind, susținerea făcută de autoarea excepției în sensul că, într-o anumită interpretare a art. 10 alin. 3 din Legea nr. 18/1991, s-ar încălca prevederile constituționale ale art. 135, dreptul său de proprietate fiind știrbit, nu are nici un temei, de vreme ce dreptul respectiv nu există anterior aplicării, în cazul dat, a prevederilor legii. În acest sens Curtea s-a pronunțat și prin deciziile mai sus menționate.

Față de cele arătate, urmează ca excepția invocată să fie respinsă, fiind vădit nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 3 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, invocată de Călborean Victoria în Dosarul nr. C 5.765/1995 al Judecătoriei Mediaș.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 3 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,

Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 19

din 3 februarie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 3 din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Mihai Constantinescu — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Paula C. Pantea — procuror
 Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Călburean Victoria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 163 din 3 iunie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 29 ianuarie 1998 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 3 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Mediaș, prin Încheierea nr. 13 din 17 februarie 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 10 alin. 3 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, ridicată de Călburean Victoria, reclamantă în Dosarul nr. C 5.765/1995 al acestei instanțe.

Prin Decizia nr. 163 din 3 iunie 1997 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate, având în vedere practica sa jurisdicțională, așa cum rezultă din Decizia nr. 59 din 6 iunie 1995, rămasă definitivă prin Decizia nr. 15 din 20 februarie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 24 aprilie 1996.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 163 din 3 iunie 1997 Călburean Victoria a declarat recurs, în termen legal, reiterând motivele invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, în sensul că art. 10 alin. 3 din Legea nr. 18/1991 contravine art. 135 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „Statul ocrotește proprietatea”.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția este nefondată și că recursul este neîntemeiat,

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Călburean Victoria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 163 din 3 iunie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 3 februarie 1998.

PREȘEDINTE,

dr. Mihai Constantinescu

deoarece, pe de o parte, Curtea s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor atacate, statuând că acestea sunt constituționale, iar pe de altă parte, cererea de interpretare a dispozițiilor în cauză excede competenței Curții.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile legale ce fac obiectul excepției, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin motivele de recurs invocate se reiterează argumentele aduse în susținerea excepției analizate în considerentele deciziei atacate.

În acest sens, în esență, recurenta consideră că art. 10 alin. 3 din Legea nr. 18/1991, potrivit căruia stabilirea dreptului de proprietate ce urmează a fi acordat conform acestei legi se face la cerere, este contrar art. 135 alin. (1) din Constituție care prevede că statul ocrotește proprietatea, întrucât, ulterior cererii sale de reconstituire a dreptului de proprietate, au făcut asemenea cereri și alte persoane, ceea ce ar avea ca efect micșorarea întinderii dreptului său. Problema efectelor acestor cereri ulterioare este de competența exclusivă a instanței judecătorești, vizând aplicarea legii și nu constituționalitatea ei.

Motivul de neconstituționalitate invocat nu este întemeiat, dreptul persoanei îndreptățite de a cere reconstituirea proprietății sale fiind tocmai o expresie a principiului constituțional al ocrotirii proprietății de către stat, care, potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție, privește în mod egal pe toți virtualii proprietari. De altfel, dacă textul atacat ar fi declarat neconstituțional, însăși cererea recurentei de reconstituire a proprietății sale și-ar pierde temeiul legal.

De aceea, recursul întemeiat pe reiterarea acestui motiv urmează să fie respins, ținând seama și de practica jurisdicțională a Curții, așa cum rezultă din Decizia nr. 173 din 4 iunie 1997, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997, care se referă la invocarea, din nou, în recurs, a motivelor ridicate în fond.

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 207*)
din 5 iunie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. 2, ale art. 4 și, în bloc, ale art. 200—278 din Codul de procedură penală

Lucian Stângu — președinte
Costică Bulai — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Ioan Griga — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. 2, ale art. 4 și, în bloc, ale art. 200—278 din Codul de procedură penală, invocată de Gavriș Ioan, inculpat-recurent în Dosarul nr. 1.809/1996 al Curții de Apel Oradea.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 29 mai 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 5 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 1.809/1996, Curtea de Apel Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 346 alin. 2, art. 4 și, în bloc, a art. 200—278 din Codul de procedură penală, invocată de Gavriș Ioan.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 23 privind libertatea individuală, deoarece, cu toate că a fost achitat pentru lipsă de vinovăție, inculpatul a fost obligat să plătească despăgubiri civile în favoarea părții vătămate, în solidar cu partea responsabilă civilmente.

Art. 4 din Codul de procedură penală, care consacră principiul rolului activ al organelor judiciare, se consideră neconstituțional, deoarece „duce, în realitate, la transformarea judecătorului în parte, implicându-l în mod nepermis în direcționarea procesului spre soluția dorită, în unele cazuri, de putere sau interese materiale“.

Autorul excepției apreciază ca neconstituționale și dispozițiile art. 200—278 din Codul de procedură penală, în bloc, pentru că „reglementează urmărirea penală în lipsa judecătorului de instrucție“ fără de care nu poate exista urmărire penală corectă.

De asemenea, este criticată așezarea procurorului în sala de ședință „la masa prezidiului instanței“, într-o poziție care nu marchează suficient de clar deosebirea lui față de instanță, ceea ce face ca publicul să confunde procurorul cu instanța, în defavoarea apărării. Prin aceasta se consideră că se încalcă prevederile art. 23 din Constituție și ale art. 17 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, precum și „principiul egalității dintre acuzare și apărare“.

Exprimându-și opinia potrivit prevederilor art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța de judecată apreciază excepția de neconstituționalitate invocată ca neîntemeiată, dispozițiile legale atacate fiind constituționale.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul și Guvernul, în punctele lor de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, deoarece textele criticate nu contravin prevederilor Constituției.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților și ale procurorului, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, art. 3 și art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția invocată, fiind legal sesizată.

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 18 din 3 februarie 1998, publicată la pag. 15.

Principala critică de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală, care se referă, ca și celelalte dispoziții din același articol, la rezolvarea acțiunii civile în procesul penal.

Articolul sus-menționat are următorul cuprins: „Când achitarea s-a pronunțat pentru cazul prevăzut în art. 10 lit. b¹ ori pentru că instanța a constatat existența unei alte cauze care înlătură caracterul penal al faptei sau pentru că lipsește vreunul din elementele constitutive ale infracțiunii, instanța poate obliga la repararea pagubei potrivit legii civile“.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că răspunderea civilă delictuală, în toate aceste situații și mai ales când lipsește vinovăția ca element al infracțiunii, ar fi o răspundere obiectivă, ceea ce constituie o încălcare a principiilor de drept în materie.

Argumentele autorului excepției nu pot fi primite, deoarece, în toate cazurile de achitare la care se referă textul în discuție, fapta prevăzută de legea penală, săvârșită de inculpatul achitat, poate constitui temei pentru o răspundere juridică nepenală: civilă, administrativă sau disciplinară. În cazul prevăzut la art. 10 lit. b¹ din Codul de procedură penală, respectiv la art. 18¹ din Codul penal, deși fapta nu constituie infracțiune, însăși legea prevede că aceasta constituie temei pentru răspunderea care atrage aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ, prevăzută de legea penală, și chiar obligă procurorul sau instanța să aplice făptuitorului una dintre sancțiunile prevăzute la art. 91 din Codul penal. Evident că o astfel de faptă poate constitui temei pentru răspunderea civilă delictuală, întrunind toate elementele acesteia. Cât privește cauzele care înlătură caracterul penal al faptei, se constată că, în aceste situații, fapta săvârșită poate și trebuie să servească drept temei pentru răspunderea civilă delictuală ori de câte ori, în sarcina făptuitorului, se reține o culpă ce ar putea servi ca temei subiectiv pentru o astfel de răspundere.

Soluționarea acțiunii civile în procesul penal, prin obligarea la repararea pagubei, se face potrivit dispozițiilor art. 14 alin. 3 și ale art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală. Vor fi incidente, deci, dispozițiile art. 998 și următoarele din Codul civil, care presupun existența tuturor elementelor răspunderii civile. Dispozițiile art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală nu instituie noi condiții ale răspunderii civile delictuale, ci trimite la legea civilă. Instanța care l-a achitat pe inculpat îl poate obliga la despăgubiri civile numai în măsura în care s-a reținut în sarcina lui o culpă în producerea prejudiciului, situație care poate exista, așa cum s-a arătat, în toate cazurile prevăzute în dispozițiile în discuție. Tocmai de aceea legea prevede că instanța îl poate obliga pe inculpatul achitat la despăgubiri civile, având în vedere acele situații în care există o culpă a făptuitorului în producerea prejudiciului.

Constatarea inexistenței culpei ca element al infracțiunii nu înseamnă întotdeauna și inexistența culpei ca element al răspunderii civile delictuale. Culpă penală există, așa cum prevede art. 19 alin. 1 pct. 2 lit. b) din Codul penal, atunci când făptuitorul nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă. Nu este suficient să existe obligația de a prevedea rezultatul, determinată pe baza unui criteriu obiectiv, ci trebuie să se constate și posibilitatea subiectivă a acestei prevederi. Culpă civilă poate exista însă dacă s-a constatat existența obligației de prevedere, făptuitorul fiind vinovat pentru că nu s-a folosit de posibilitatea pe care o avea de a prevedea rezultatul. Tocmai de aceea este posibil să nu existe culpă penală, atunci când făptuitorul nu a putut folosi posibilitățile de a prevedea rezultatul, dar să existe culpă civilă bazată pe aceste posibilități pe care, obiectiv, le avea, dar nu le-a putut folosi în situația concretă, nedovedind străduința și diligența omului obișnuit.

Autorul excepției de neconstituționalitate afirmă că dispozițiile art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 23 referitoare la libertatea individuală. Or, se constată că nu există legătură între aceste prevederi ale Constituției și cele ale art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală.

În ceea ce privește critica adusă dispozițiilor art. 4 din Codul de procedură penală, privitoare la rolul activ al organelor judiciare, la așezarea procurorului în sala de ședințe și la insuficienta separare a acestuia de instanța de judecată, menționăm că asupra acestor critici de neconstituționalitate Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 143 din 21 noiembrie 1996, definitivă prin nerecurare și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 21 martie 1997. Prin această decizie Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Codul de procedură penală, arătând că aceste dispoziții sunt în concordanță cu prevederile constituționale și cu regulile de bază ale procesului penal. Poziția procurorului în sala de judecată nu poate constitui o problemă de contencios constituțional.

În fine, cu referire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 200—278 din Codul de procedură penală, sub motiv că reglementează urmărirea penală în lipsa instituției judecătorești de instrucție, aceasta nu este întemeiată. Pe lângă faptul că dispozițiile criticate nu sunt dintre cele de care depinde judecarea cauzei, acestea nu pot fi considerate în nici un caz contrare Constituției.

Cât privește critica adusă pentru neprevăderea în sistemul român a instituției *judecătorului de instrucție*, aceasta nu este întemeiată, având în vedere că obiectul controlului efectuat prin soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate privește numai texte de lege în vigoare, nu și norme și instituții care nu există încă și cu privire la care nici

Constituția și nici Codul de procedură penală nu cuprind Constituționale în asigurarea supremației Constituției, nici o referire. Controlul de neconstituționalitate nu poate aceasta s-ar transforma într-un legislator pozitiv, care este privi omisiuni, deoarece, altminteri, dintr-un legislator nega- de natura rolului și funcției exclusive a Parlamentului, ca tiv, care este de natura rolului și funcției Curții unică autoritate legiuitoare a țării.

Pentru considerentele expuse și având în vedere prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 23 alin. (2), ale art. 24 și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. 2, ale art. 4 și, în bloc, ale art. 200—278 din Codul de procedură penală, invocată de Gavriș Ioan în Dosarul nr. 1.809/1996 al Curții de Apel Oradea.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 5 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 18 din 3 februarie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 346 alin. 2, art. 4 și a art. 200—278 din Codul de procedură penală

Mihai Constantinescu	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Gavriș Ioan împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 207 din 5 iunie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 29 ianuarie 1998 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 3 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea de Apel Oradea, prin Încheierea din 14 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 1.809/1996, a sesizat

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 346 alin. 2, art. 4 și a art. 200—278 din Codul de procedură penală, ridicată de inculpatul-recurent Gavriș Ioan.

Prin Decizia nr. 207 din 5 iunie 1997 Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate, reținând că dispozițiile atacate nu contravin nici unei norme constituționale.

Împotriva deciziei sus-menționate Gavriș Ioan a declarat recurs, fără însă să-l motiveze în termenul legal.

În raport cu dispozițiile art. 16 și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 101 alin. 1, art. 102 alin. 1, art. 303 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, recursul declarat este nul, deoarece, deși declarat în termen, nu a fost motivat.

Cât privește motivele invocate de recurrent, prin apărătorul său, în ședința publică din 29 ianuarie 1998, instanța constată că acestea nu sunt de ordine publică, în sensul art. 306 alin. 2 din Codul de procedură civilă, astfel încât nu pot fi reținute.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Constată că recursul declarat de Gavriș Ioan împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 207 din 5 iunie 1997 este nul, fiind nemotivat.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 3 februarie 1998.

PREȘEDINTE,

dr. Mihai Constantinescu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

ORDINUL Nr. 65 din 5 februarie 1998

Ministru de stat, ministrul muncii și protecției sociale,
având în vedere:

- Hotărârea Guvernului nr. 59 din 10 martie 1997 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 448/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Protecției Sociale;
- prevederile art. 2 alin. (2) din Metodologia de stabilire a nivelului contribuției de întreținere în instituțiile de asistență socială, datorată de persoanele asistate sau de susținătorii legali ai acestora, anexă la Hotărârea Guvernului nr. 372 din 21 iulie 1997;
- avizul Ministerului Finanțelor nr. 45.282 din data de 6 februarie 1998, emite următorul ordin:

Articol unic. — (1) Costul mediu lunar de întreținere pe baza căruia se calculează contribuția de întreținere în anul 1998 pentru persoanele asistate în căminele pentru pensionari este de 310.000 lei.

(2) Prevederile prezentului ordin se aplică începând cu luna februarie 1998.

Ministru de stat,
ministrul muncii și protecției sociale,
Alexandru Athanasiu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.